

Investides

En una correspondència de Mollet publicada en «El Diluvio» de divendres passat, diu que Acció Catalana presentarà candidat per aquest districte, en les eleccions que—si Déu ho vol—es celebraran aviat, a En Eduard Ragasol, distingit advocat i membre de la Junta directiva de la Casa del Vallès.

També diu que pels liberals es presentarà el senyor Cunillera, de Granollers.

Opinem que pot donar-se per descomptat l'esclatant triomf d'aquest darrer, tant per la seva reconeguda honradesa política, moral i naval, com per les seves extraordinàries dotes d'atractiva oratòria.

—Com sigui que l'il·lustre conseller conegut per «En Porra» ha trobat en el registre de patents que un delegat d'altre Escorxadador tenia inscrit aquest nom, en el Ple consistorial del dia 10 va fer anunciar que d'aquí endavant l'anomenin «En Trompa».

—Un amic que ha parlat amb l'aviador senyor Canudas, ens ha dit que aquest pilot havia escrit una carta a l'Alcalde, senyor Rosàs, «felicitant-lo» pel destacament de vigilants que va enviar a l'aeròdrom del Disco, el dia de la Festa d'Aviació.

Via fora... En Rosell!

Ja no tenim Revisor!

S'ha parat el tramvia!

L'Ajuntament, per obra i gràcia d'En Roig, li ha donat la llaua.

El deshaucí s'ha fet amb tots els honors. S'ha complert la voluntat popular! S'ha imposat la «avalancha»—com deia el Mistic de Loyola—i el poble en surt beneficiat amb 600 pessetes al mes. Es dir, el poble, no; el senyor Rosàs, que no tindrà sobre d'ell la responsabilitat de reintegrar a la caixa comunal les pessetes que el bacallaner es gastava per aigua mineral.

L'instint de conservació és viu en el senyor Rosàs, i per això va donar la *puntilla* al seu assessor, tot i acompanyar-lo en el sentiment i oferir-li una reparació.

En Peret Pineda es sacrificarà i tindrem nou Secretari particular. Emperò les sis centes pessetes... Bé; farem una subscripció.

—El conseller senyor Aymerich en el ple del dimecres passat, quan parlava el senyor Pagès, li va pujar la mosca al nas i se li inflà de forma tan extraordinària, que quan tothom creia en una explosió imminent va fer un fort bram que provocà estruendoses rialles en el públic que assistia a la sessió.

—A les festes que varen celebrar-se diumenge i dilluns passat a la barriada de Palou varen assistir-hi una comissió de consellers, entre els quals s'hi trobava el senyor Aymerich, qui va ésser la nota més comentada de la festa degut al molt interès dels veïns, que arribaren a formar renglera, per a poder contemplar de la vora la incommensurable porra o aparell aspirador de que tant es ve parlant a la ciutat.

—Uns veïns del carrer de Barcelona ens han assabentat dels perills a que estan exposats els peatons que, pels seus quefers, han de passar per aquell carrer, degut al mal estat de les voreres.

Amb tot i alguns consellers haver demostrat en sessió pública la necessitat d'aital arreglo, es veu que no interessa. Es que al senyor Alcalde el preocupen prou les exigències dels seus assessors i el poder atendre les reformes que amb mires particulars li reclamen alguns consellers, a canvi de votar a favor d'ell... si no s'equivocuen.

La unió dels republicans

En caure la dictadura, a tots els pobles d'Espanya esclatà unànim el sentiment de llibertat. El poble no tindrà coratge, potser, per grans heroicitats, qui sap si per distracció—que ja li han proporcionada—o per manca d'un bon guia; però el poble sent la llibertat, i la vol, i aquell esclat és la manifestació evident d'aquest desig popular.

A aquell esclat esdevingué l'actuació dels homes dirigents de la política, retrets, si us plau per força, durant la dictadura, puix que no sempre és moment oportú per a accions heroiques, si aquestes no han de donar cap fruit. Ens referim als dirigents de la política liberal i esquerrana, perquè els altres bé prou que havien actuat.

I quan hom estava més decidit a fer el front únic per a aconseguir allò que és l'aspiració de tot el poble, a Catalunya principalment començaren a néixer comitès i consells directius, més consells directius i més comitès, que produïren general astorament. De cada penya i de cada família en sorgia un nou partit o un nou organisme. I tots clamaven igualment pel canvi de règim...

Ara darrerament sembla que s'ha apaivagat la febre de constitució de nous partits republicans a Catalunya. Homes com Gabriel Alomar han clamat contra aquesta absurditat; prestigis tan alts en el camp republicà com Salmerón, gens desafectes a les coses de Catalunya, han intervingut també perquè cessi aquesta bogeria de fer nous partits i agrupaments, i a la reunió de San Sebastián s'ha imposat el bon sentit.

Els qui en els pobles sempre hem d'estar arma al braç per a defensar-nos de les escames de l'enemic, voldríem que d'aquesta reunió de San Sebastián en restés, en els elements directores del republicanisme català, la ferma decisió de deixar a lloc secundari tota altra qüestió que no sigui l'afirmació de llibertat que fa batre el cor del poble. Anant tots a l'una, sots un programa mínim, clar, concís i exposat amb valentia, el poble els seguirà allà on vulguin. Però quan el poble està disposat a anar al carrer, que no s'aturin a discutir problemes d'àlgebra ni qüestions d'economia domèstica. De dret i *al bulto*. Encara que En Josep Pla es feixi de veure que no són escoltats els seus consells des de «La Veu de Catalunya». I encara que es rebentin tota la colla de faritseus que en els pobles han començat ja el joc de fer comitès per a seguir mantenint el predomini del caciquisme clerical el qual, per tal de seguir imperant, tant li és posar-se una etiqueta com una altra.

Tots a la una, els homes d'esquerra, els obrers i els homes de professions liberals i l'intel·lectualitat, encara podem batre'ns contra del feudalisme monàrquico-clerical regionalista que fa anys ha fet la burla més indecorosa dels drets civils i sempre està a punt de carregar-se l'escopeta del Sometent per al manteniment del «seu ordre» i de la «seva caixa», i tornaria altra volta a fer esqueneta a un altre Dictador, sempre que vegi en aquest prou empenta per a abatre els eters protestataris, que ells voldrien tenir lligats de peus i mans i amb una bona mordaça que els lliurés dels seus clams demanant justícia.

JOAN RIUS

El comiat a un patrici

En compliment de l'acord consistorial, pres en el ple de l'Ajuntament celebrat fa pocs dies, dijous fou notificada al *Funcionario Revisor* don Emili Rossell i Montané (el de les plaques), l'ordre de compliment d'aital acord. El mateix dijous a la tarda, es féu entrega de tota la documentació que obrava en poder d'aquest *pundonorós funcionari*; i el divendres entregava la clau de la dependència on havia *revisat tantes i tantes coses*, aquest model de funcionari, a qui la ciutat nostrada tant li tindrà que agrair.

Sabem també que per acord consistorial de la darrera sessió de la Comissió Permanent, s'habilitarà aquella dependència de l'Ajuntament on s'hi ha elaborat la Memòria que el *Funcionario Revisor* presenta a l'Ajuntament, per a Comptaduria i Intervenció Municipal.

Així les coses, nosaltres proposarem al senyor Alcalde (*nostre digníssim Batlle*), que no despatxés el senyor Rossell com una minyona de servei. El qui tants i tan bons serveis ha prestat; qui ha il·lustrat el senyor Rosàs i tota la cobla de l'odi que ara ens governa; el funcionari competentíssim que sap i estudia totes les martingales que s'han de fer per a poder reeixir en tots els projectes que el *geperut de la plaça* cova en la seva imaginació rescalfada, per a marejar els qui no formen a les fileres de la Cofradia de la Ràbia, mereix quelcom més que una senzilla destitució.

Aquí, entre nosaltres, li projectem una despedida que sigui sonada... amb trompes i clarinet. Ja demanarem permís amb temps hàbil, el dia que ho tinguem tot preparat.

Dels comptes del «Gran Capitán»

El periòdic local «Inquietud» ha publicat una nota sots aquest mateix títol, la qual diu així:

«Els comptes del «Gran Capitán»

La premsa d'ahir publica una notícia de Ponedra que recollim. Diu:

«En els estats de comptes de l'Ajuntament de Marin, corresponents a l'època de la Dictadura, figuren les següents partides:

Per al viatge de l'alcalde a Madrid, estada en la Cort, bitllets de ferro-carril i altres gastos, 29,580'53 pessetes. Banquet i homenatge, 11,405'61 pessetes. Propines, mossos i taxis, 9,370'35 pessetes.

Total: 50,356'53 pessetes, pels conceptes abans dits.»

I nosaltres diem: ¿No podríem saber les despeses de viatges i homenatges fetes pels nostres pupins durant l'època de la primera dictadura?»

Nosaltres, sempre disposats a il·lustrar el senyor Director d'«Inquietud», publicació quinzenal, ens atrevim a recomanar-li que, per a saber amb tot detall el que tan seriament li interessa, cal que s'entrevisti amb el Noi de Tona (abans Noi de l'Arròs) qui, per la seva especial condició d'haver col·laborat amb la primera i la segona dictadura és qui pot saber més que tots; inclús més que el mateix Revisor de trista memòria. Ell li dirà, amb *vertader coneixement de causa*, tots els comptes de totes les despeses per viatges i homenatges fetes pels pupins, i fins també el podrà assabentar dels que ell va cobrar durant l'època de la primera dictadura.

I, si el Director d'«Inquietud» vol més detalls, a ben segur que si ens posem d'acord (?), nosaltres els hi podem donar abans de pocs dies. L'autoritat té en estudi tot un memorial relatiu a comptes que donarà molt joc, i a la seva hora el farem públic.